

Міністерство освіти і науки України
Державний навчальний заклад
«Білопільське вище професійне училище»

ТВОРЧА РОБОТА
УЧАСНИКА XXIII ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ
УЧНІВСЬКОЇ ТВОРЧОСТІ
в номінації «ІСТОРІЯ УКРАЇНИ І ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ»
на тему «Ми українці: честь і слава нескореним»
журналістське інтерв'ю «НЕСКОРЕНИЙ, БО НАШ»

Роботу виконали
Куценко Аліна, здобувач освіти ІІ курсу
Ткаченко Наталія, викладач історії

Білопіль - 2023

ЗМІСТ

1. ВСТУП	2
2. РОЗДІЛ I. Журналістське інтерв'ю «Нескорений, бо наш».....	4
3. ВИСНОВКИ	16
4. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	17
5. ДОДАТКИ (фото з особистого архіву)	18

ВСТУП

Війна розділила нашу історію на «до» і «після». Тепер ми точно знаємо – кожне покоління українців має своїх героїв. Бо боротьба – це завжди для мужніх, відважних патріотів. Багато героїв і серед наших сучасників. Страшні події вирвала їх з мирного життя, і всі вони – цивільні, військові, студенти... – якось разом, в одну мить перетворилися на воїнів, на захисників, які зброєю і власним серцем прикривають від підступної навали всю країну і весь народ. Вони, як один, без жодних вагань піднялися на захист України. Ми живемо у стані війни, не знаємо, що нас чекає завтра. Зараз наші серця сповнюють почуття смутку і вдячності. Вдячності тим, хто воює за волю. Ці люди гідні називатися героями. Сміливі, рішучі вони не бояться ворога, а йдуть до мети! Жоден з них не знає чи повернеться він додому, до рідних, який бій стане для них останнім. Доблесть і відвага сьогоднішніх захисників і захисниць підтверджують – українці борються за свободу та незалежність, за утвердження національної гідності та самоповаги. Історію творять Герої, які ходять поміж нас. Вони з нашого міста, наших сіл, з однієї вулиці чи двору. Наш земляк Микола Заріцький з позивним «Вир» – боєць 57 окремої мотопіхотної бригади, воював на Донбасі, Херсонщині, Миколаївщині. Ветеран Збройних Сил України, учасник «Ігор нескорених 2023» – приклад мужності, витримки та сили духу. Колись герої були в підручниках з історії, а тепер у списках наших контактів.

Актуальність роботи. Нині наше покоління вперше зіткнулося з реальною війною. Це значним чином впливає на сприйняття дійсності та сприйняття себе як патріота нашими співвітчизниками, оскільки окрім «теоретичної» любові до рідної країни перед громадянами України постало питання реальної готовності пожертвувати власним життям заради Батьківщини.

Сьогодні ми боремося за нашу незалежність разом. Наша незалежність оплачується життям захисників і захисниць, які зупинили навалу і наближають перемогу над російським агресором. Війна в Україні – це нагадування про те,

якої великої ціни варто заплатити за мир і стабільність, і про те, якою силою ми можемо бути, коли стоїмо разом. Кожен по-своєму буде теперішнє та майбутнє життя: одні спостерігають, співчують, допомагають, а інші творять. Але всі щиро вболівають за свою країну та свободу. До війни ми не особливо звертали увагу на слова «Слава Україні – Героям слава», а тепер ці слова набули нового змісту. Вже точно зрозуміло, кому вони адресовані і ні в кого немає сумнівів, що ці герої – хлопці, що зі зброєю в руках захищають Україну, лікарі, які повертають поранених з того світу, волонтери, на плечах яких тримається наша армія. Серед сучасних героїв України багато військових, які продовжують воювати проти російської орди. Ці незламні борці захищають свою землю від агресора, проявляючи неабияку мужність і героїзм. Їхні вчинки варто поважати та запам'ятовувати, оскільки вони роблять великий внесок у збереження територіальної цілісності України.

Метою роботи є дослідження життєвого шляху воїна ЗСУ Миколи Заріцького, який до початку повномасштабної війни жив поруч із нами звичним життям, працював, піклувався про власну родину, а коли Україна опинилася в небезпеці, став на її захист. У сьогоднішню грізну годину Україна знову покликала синів на захист своїх рубежів і наші сучасники виявились гідними своїх героїчних предків. Знати, пам'ятати, пишатися новітніми українськими героями – це обов'язок молоді!

Основні завдання, визначені в роботі:

1. Дослідження сторінок життєвого та героїчного шляху М.Заріцького, українського воїна, захисника Вітчизни.
2. Утвердження в свідомості та почуттях молоді патріотичних цінностей.
3. Сприяння в усвідомленні молодим поколінням зв'язку між індивідуальною свободою, правами та патріотичною свідомістю.
4. Розкриття напрямків національно-патріотичного виховання учнівської молоді в училищі.

РОЗДІЛ І

Журналістське інтерв'ю «Нескорений, бо наш»

Смійся, лютий враже!

Та не дуже, бо все гине, -

Слава не поляже

Т. Шевченко «До Основ'яненка»

Ця історія про відданого патріота-земляка, війну та спорт. Про силу духу, волю, жагу до свободи, сміливість та віру. Нашого героя звати Микола Заріцький, він випускник ДНЗ «Білопільське вище професійне училище», український воїн, життя якого змінила війна, але відвага та віра у служіння Батьківщині допомогли крізь складнощі та біль продовжувати захищати країну на спортивному фронті.

(Фото 1)

Микола Заріцький народився 22 січня 1993 року в місті Білопіль, яке розташоване за десять кілометрів від кордону з рф. Ще з юного віку захоплювався спортом, зокрема легкою атлетикою. Посідав призові місця на чемпіонатах України, шестиразовий чемпіон серед юнаків з легкої атлетики. Навчався на інженера-механіка, закінчив військову кафедру. У 2015 році служив в ДПСУ в Сумській області.

Микола Заріцький, позивний «Вир», на фронт потрапив командиром взводу управління реактивної батареї, а згодом став старшим офіцером мінометної батареї. Запальний військовослужбовець фільмував усе, що встигав поміж атаками боїв за Лисичанськ. Одне з його відео облетіло всю Україну. П'ятдесят два мільйони переглядів було в TikTok. Він фільмував перші перемоги під час наступу на Херсон, і навіть драматичний момент свого поранення 11 жовтня 2022 року. Тридцятирічний військовослужбовець неодноразово вражав українців сміливістю та надихав оптимізмом на фронті і продовжує надихати навіть нині – після важкого поранення і втрати кінцівки. Підтримка рідних,

розуміння суспільства, турбота різних людей додають йому сили повернутись до життя і повірити у себе.

Повномасштабна війна щодня призводить до поранення військових, яким доводиться проходити реабілітацію як в Україні, так і за кордоном. На сьогодні уже сотні наших захисників, які отримали важкі поранення та травми на фронті, проходять спеціалізоване лікування у кращих міжнародних медичних закладах. Після поранення та втрати кінцівки Микола Заріцький теж поїхав на відновлення своїх сил до Америки.

У США військовий окрім отримання фізичної реабілітації зустрічався з політиками та навіть встиг стати зіркою на телебаченні: сюжет про українського воїна зняла одна з рейтингових американських телерадіомереж CBS.

(Фото 2)

Вже сьогодні Микола учасник української збірної, яка виступала на «Іграх нескорених-2023», що проходили з 9 по 16 вересня у німецькому Дюссельдорфі. Особисті досягнення мого нескореного земляка – чотири медалі – дві золоті та дві срібні.

Війна травмувала його тіло, але зробила незламною силу духу. Моя історія про сміливість і нескореність українського захисника, про його волю і жагу до життя на своїй землі. Адже в тих, хто знає, що за ними правда, ніколи не опустяться руки. Наші військові – атланти сьогодення, які тримають на своїх плечах всю Україну.

Отож, я спробувала відчувати себе журналістом і взяти інтерв'ю в нашого земляка.

— Миколо, у нас з вами різниця в 13 років. Для легкого згладжування кордонів пригадайте моменти, що припали на ваш підлітковий вік.

— Одразу скажу, що найбільше нас об'єднує, – я теж навчався в Білопільському вищому професійному училищі. Здобув професію тракториста-машиніста сільськогосподарського (лісогосподарського) виробництва. Був надзвичайно непосидючим з підвищеним, як говорили оточуючі, почуттям гумору.

— Насміхались над іншими? (здивовано)

— Ні, просто знаходив позитив у тому, що, здавалося, має викликати злість, обурення чи сльози. Така звичка допомагає легше жити. Тепер я точно це відчуваю.

(Фото 3)

— Дипломом кваліфікованого робітника ви не обмежились...

— У своєму арсеналі маю вищу освіту. Отримав спеціальність інженера-механіка в Сумському національному аграрному університеті. Паралельно закінчив кафедру військової підготовки Сумського державного університету зі званням молодшого лейтенанта. Мій освітній процес припав на 2009-2013 роки.

— Могли колись уявити, що доведеться не просто тримати в руках, а застосовувати справжню зброю?

— Зброя для хлопців – невід’ємне хобі. Починаючи з водних пістолетів, саморобних дерев’яних луків, а далі іграшкових пістолетів та автоматів... Хто не грав у дитячу війнушку? Мабуть, на генетичному рівні закладено формування чоловіка-воїна. Але ж ті ігри були веселими, ніяким чином не агресивними. Військова кафедра пропонувала вже серйозну підготовку та знайомство з вогнепальною зброєю. Наш мозок не запрограмований на збройне протистояння, тому, звичайно, реальність військових дій на думку не спадала. Але зміни у свідомість приніс 2014-ий.

— Якими були ваші дії?

— Мав бажання загартуватися, бо не знав, що буде далі. Тому наступного року вступив до лав Державної прикордонної служби України. Так пройшов іще один рік мого життя на прикордонній Краснопільщині.

— Чим заробляли на життя?

— Я завжди намагався бути фінансово незалежним від батьків. Тому ніколи не цурався роботи. У якийсь момент довелось поїхати до Польщі на заробітки. Там переконався, що кращого місця, ніж вдома, немає. Отож,

накопивши трішки грошей, повернувся й купив трактора, щоб «кувати монети» вже тут. Так і згодилися навички роботи з технікою, отримані в училищі.

— Дівчину хоч раз покатали на залізному коні?

— (сміється) Романтику для майбутньої дружини влаштовував трішки іншу. Як на мене, для кохання аромат дизельного палива не підходить. Квіти, прогулянки, кіно – те, що треба.

— З одруженням життя змінилося?

— Безумовно, це найкращі моменти в житті! Анастасія зробила мене найщасливішим чоловіком у світі, коли в 2020 році сказала бажане «так». Знаєте, вона така ніжна й тендітна, але в її голосі часто ловлю рішучі й сміливі ноти. Це дивним чином допомагає тримати емоційний баланс навіть у складних ситуаціях.

(Фото 4)

— Зараз ви люблячий батько маленької донечки. Але існує стереотип, що чоловіки неодмінно мріють про сина...

— Я точно знав, що в нас народиться дівчинка. Ще до зустрічі з Настею і планування сім'ї мені наснився сон, де я тримаючи за руку маленьку красуню гуляв парком у світлі вечірніх ліхтарів. Ми не говорили, тільки сміялись і періодично переглядалися... Цей сон так закарбувався в пам'яті й перетворився в реальність – 15 травня 2021 року ми стали батьками неймовірної дівчинки Софійки.

— Тобто, повномасштабне вторгнення ви зустріли з немовлям... Як це було?

— Про можливий наступ і тривожну валізу говорили по телевізору. Ми не вірили, тому нічого не збирали. Перший дзвінок був 24 лютого о 4:30 від кума з Краснопілля: «Почалася війна». Кілька секунд прийти до тями від слів та сну – і з вікон доносяться звуки вибухів. Не забарилися дзвінки від батьків, родичів... Ми з дружиною зібрали речі, документи, одягли доньку. Невідомість лякала. Причому, коли стаєш головою родини, цінність власного життя

переходить на другий план. Основне завдання – врятувати й убезпечити дівчат. У перші дні ми згуртувалися з рідними в одному домі.

— Коли ви зрозуміли, що прийшов час давати відсіч ворогу?

— Якщо чесно, то вже зранку 24-го. Але про відсіч мова не йшла, більше про оборону Білопілья. Через наше місто окупанти не заходили, але вогню і снарядів не шкодували. Військкомат наш виявився зачинений, хоча хлопців зібралось багато. Правоохоронці теж виїхали з міста завчасно. Тому було щось типу самооборони: хто з палками, мисливці – з рушницями. Чергували вулицями, щоб ніхто не лазив по домівках, виявляли порушників комендантської години. Коли та нечисть просувалась усе глибше, я не знаходив собі місця. Прийшов час ікс...

— Ви маєте на увазі початок власного військового шляху?

— Так. Спочатку багато дзвінків між друзями, звідки краще призиватись. Радили їхати в Полтаву. Але з'явилась інформація, що незабаром запрацюють сумські військкомати. Пройшло кілька тижнів. Нарешті!

(Фото 5)

— Навчання, як годиться, було?

— Звичайно, причому одразу: документи, речі, дорога до Львова. Одразу пригадав, чому вчили на військовій кафедрі. З гордістю можу сказати, що хлопці з Сумщини й Чернігівщини самовіддано стали до всіх завдань. Багато з тих, з ким були на навчаннях, стали комбатами, отримали ордени різних ступенів, усі свідомі офіцери пішли захищати Україну.

— Дружина не відмовляла?

— Ні, але в її очах читався біль і страх від невідомості. Я коротко дав зрозуміти, що не зможу сидіти вдома, що готовий до кінця захищати свою родину, що повинен, як більшість патріотів вигнати окупантів з рідної землі. Відмовлянь чи вмовлянь не було, тільки максимальна підтримка і любов – саме це тримало мене на плаву.

— Вас чекала передова?

— Після навчання я потрапив на лисичанський напрямок, через два місяці – на херсонський. На фронт прийшов командиром взводу управління реактивної батареї, а згодом став старшим офіцером мінометної.

(Фото 6)

— Між боями за Лисичанськ ви фільмували бойові будні. В TikTok ваші відео набрали понад 50 мільйонів переглядів. Хоч на секунду відчули себе блогером?

— Я знімав відео не для лайків. Найперше хотів підтримувати бойових дух своїх побратимів, по-друге, додати оптимізму в тилу. Запалу хлопців можна було позаздрити – наша артилерія добряче підсмажувала окупантів.

— Ваш бойовий шлях тривав трохи більше пів року. І момент поранення ви теж зафільмували. Як це сталось?

— Жовтень 2022 року. Херсонщина. З розвідкою виїхали на бойове завдання. Рухалися вперед невеличкими кроками, звільняли село за селом, займали все ближчі позиції до ворога. У районі Давидового Броду шукали місце, звідки будемо працювати. Вирішили прикритися лісом. Не додивився й наступив на міну... Листя багато, а часу мало. Спочатку навіть не зрозумів, що відбулося. Думав, приліт, бо недалеко виднівся міст. А потім зрозумів. Відчув жар у ногах, розплющив очі, але при цьому нічого не чув... Взяв до рук телефон, коли усвідомив, що живий.

— Вам і справді пощастило, якщо можна так сказати.

— Можна... Без кінцівок люди живуть. Іншим, на жаль, так не таланить. То була «пелюстка» (різновид протипіхотної міни), але сапери сказали, що під нею не було додаткового тротилу. Бо хлопці наступали на «важчі», що призводило до страшної шкоди.

— Все ж ногу не вдалося врятувати...

— Мене евакуювали спочатку до Миколаєва. Там зробили ампутацію. Потім до Одеси на повторну.

(Фото 7)

— Як швидко ви зрозуміли, що не зможете повернутись на фронт?

— Ця думка не приживається й досі. Реабілітація проходила з метою найшвидшого повернення до побратимів. Вірите чи ні, але ті орки розлютили не на жарт. Не знаю, чого хотілося більше – помсти чи перевірки силу духу. Мабуть, і того, й іншого.

— Реабілітацію ви поєднали зі спортом...

— Так. Повернувшись додому, одразу пішов до зали. Лікарі дивувалися, що займався ще з дренажем. Ще до війни мав три операції на другій нозі – зв'язки, меніск, тому певні етапи відновлення були вже знайомі.

(Фото 8)

— Що допомагало не впадати у відчай?

— Однозначно, донечка! Нехай вона ще маленька, але хто, як не я, стане для неї прикладом мужності й незламності. Якщо Бог подарував можливість жити, значить я ще не все зробив. Тому не час опускати руки! До речі, лікарі почали прогнозувати протезування.

— Виходить, вони як синоптики: прогноз справдився!

— Дякувати Богу! Але процес надто тривалий, виснажливий, хоч і результативний.

— Як ви потрапили до Сполучених Штатів Америки?

— Ця сторінка мого життя стала можливою завдяки Олені Детцель із Громадської організації «Троє в каное». Вона ж є кураторкою програми Kind Deeds в Україні – це американський доброчинний фонд, який займається реабілітацією та протезуванням українських військових. Пані Детцель приходила в палату до мого побратима Олексія. Він мав їхати у Штати на протезування, але його рани важко гоїлися, тому так сталося, що замість нього поїхав я.

(Фото 9)

— Що вас чекало в Америці?

— За півтора місяця зробили протез, навчили ним рухати. Їхні реабілітологи – чудові люди. Нас дійсно сприймали як героїв! Вчили ходити, як правильно виконувати вправи, які давати навантаження, щоб не нашкодити.

— Я чула, що в США велика українська діаспора...

— Це справді так. Українці – унікальний народ. Ми по чотири-п'ять разів на день зустрічали їх у клініці: тренінги для емоційного налаштування, смаколики, сувеніри, слова подяки... Період перебування там прийшовся на новорічні свята, тому холодильник не закривався (усміхається). Я навіть трохи набрав на американських харчах – довелося потім скидати зайве.

— Словом, усе йшло до того, щоб зайнятися спортом і замінити автомат на спортивний тренажер.

— Я й досі бачу себе на фронті, але на часі представляю Україну на різних світових змаганнях. Ми підтримуємо тісний зв'язок із побратимами. Інколи незручно телефонувати і вихвалитися, що я на спортивних зборах у Кончі-Заспі, поки вони під Бахмутом (опускає очі). Ті навпаки розпитують, ніби тренуються разом зі мною, а я тренуюсь зі всієї сили, ніби біжу з ними на позиції. Такий собі невидимий коннект. Кажуть, що я своє відвоював, щоб тепер виборював медалі!

— Хіба з протезами повертають на фронт?

— Хлопці, які були зі мною в Америці, уже давним-давно під Бахмутом на розмінуванні. Виконують посильну роботу, але там. Мене стримала паперова тяганина й певні бюрократичні нюанси. Мабуть, зараз треба так. Але поки Україна не буде вільною від ворога, я намагатимусь повернутись до війська, бо в цивільному житті я – інвалід, а там – бойовий офіцер. І хоч зі штучною ногою готовий гнати їх аж за периметр кордону.

— І знову про спорт! Обожду цю тему, бо теж займаюсь легкою атлетикою.

— Супер! Тоді ми знаємо, про що говоримо... Я з п'ятого класу в спорті. Бігав на середні дистанції. Є й нагороди, але все те з юнацького віку – на професійний спорт не було ні грошей, ні часу. Усім, що вмію, завдячую тренеру Білопільської дитячо-юнацької спортивної школи Руслану Лазоркіну!..

(Фото 10)

— Руслану Олександровичу? Так це ж мій тренер! Дивуюся, наскільки тісний світ!

— Реабілітація – це теж спорт, тренувальна зала щодня.

(Фото 11)

— Розкажіть про Ігри нескорених. Адже після перемоги вам присвоїли звання Почесного громадянина міста Білопілля.

— Invictus Games – міжнародні спортивні змагання в паролімпійському стилі. Про них я дізнався від товариша, який є директором Східного державного центру олімпійської підготовки, Віталія Коржа. Він наполіг на участі. Після відбіркових змагань у Львові я потрапив до збірної України серед військових ветеранів. Раніше я більше часу проводив у залі, а після навчально-тренувальних зборів, лікар наполіг на менших, але системних навантаженнях. Зранку тренування по своїх видах спорту – штовхання ядра, метання диска, веслування на тренажерах та естафета, а ввечері – командне тренування з баскетболу та волейболу.

— «Ігри нескорених» мають якусь історію?

— Не надто давню. Вони започатковані 2014 року британським принцом Гаррі. Перші Ігри відбулися в тому ж році в Олімпійському парку королеви Єлизавети в Лондоні. Україна вперше отримала право взяти участь в Іграх нескорених 2017 року в Торонто як союзник НАТО в миротворчих операціях по всьому світу, а також через АТО на сході України.

(Фото 12)

— Цьогоріч вони проходили в німецькому Дюссельдорфі. Правильно?

— Так. «Ігри нескорених-2023» з 9 по 16 вересня приймали близько 600 ветеранів та військовослужбовців з 21 країни світу. Українська збірна складалася з 25 учасників. І цьогорічні змагання стали для нас рекордними. За результатами Ігор наша збірна здобула 12 золотих, 14 срібних та 8 бронзових медалей. Серед учасників були військові та ветерани Збройних сил України, Національної гвардії та добровольчих батальйонів.

— Миколо, ваша скромність може змовчати важливий момент – ви ж бути почесним прапороносцем збірної України!

— Ну так (сором'язливо).

(Фото 13)

— Які враження?

— Якщо чесно, уявляв, що несу прапор Перемоги! Всередині змішані думки: я простий чоловік з маленького прикордонного містечка, за плечима – пів року пекла війни, «за бортом» – нога, а в руках – синьо-жовтий стяг на заході світового рівня. Я розумів, що війна продовжується, а тут повинен показати світу, що сталеві українські воїни ніколи не здаються.

— Може, пригадаєте щось душевне?

— О так! На стадіоні тисячі людей. Я знав, що не побачу, але намагався знайти очі коханої дружини. Я знав, що вона пишається мною. Я знав, що вона ловить кожен момент, щоб колись розказати нашій Софії.

— Виходить, у вас була серйозна група підтримки, а головне – найрідніша.

— Зі мною в Німеччину поїхала не тільки дружина. Вгадаєш, хто ще?

— Ну, якщо я маю знати цю людину... Та невже? Справді, тренер?

(Фото 14)

— Так, наш тренер з Білопілья Руслан Лазоркін. Я безмежно вдячний йому за спортивний вишкіл, а ще більше – за людську підтримку, бо я давно не його учень, а стосунки і повага – це назавжди. Які вчасні і влучні поради в далекій країні! Коли виходили на дистанцію, думками переносився на 20 років назад: він – молодий енергійний тренер, я – запальне азартне хлоп'я. І дарма, що зараз його посріблили роки, а я більше працюю руками... Ми – однозначно переможна команда!

— Які види спорту пропонують Ігри нескорених?

— На змаганнях були представлені 10 видів адаптивного спорту, а саме стрільба з лука, легка атлетика, настільний теніс, веслування на тренажерах,

пауерліфтинг, велоспорт на шосе, волейбол сидячи, баскетбол на візках, плавання та регбі у візках.

— У яких дисциплінах брали участь ви?

— У легкій атлетиці, греблі на тренажерах, баскетболі та волейболі.

(Фото 15)

— Чекаю результатів!

— Почав змагання зі «срібла» у легкій атлетиці. У метанні диска у другій спробі показав результат 29,32 метра. Наступного дня серед чоловіків у класі IF1 штовхнув ядро на «золоту» відстань – 11,30 метра. А далі була головна медаль змагань – у греблі на витривалість у класі IR5 із результатом 1254 метрів. Пізніше додав до цього досягнення і «срібло» у спринті з результатом 359 метрів. Крім того, брав участь в естафетному бігу, у баскетболі й волейболі і сидячи.

— Вітаю! Що запам'яталося найбільше?

— Найбільше запам'яталась підтримка вболівальників та учасників. Зокрема й засновника Invictus Games – принца Гаррі. Було дуже приємно відчувати його відношення до України. Шалена підтримка земляків! Як на церемонії відкриття, так і під час нагородження.

(Фото 16)

— «Де би не був, не забуду дім» співає KALUSH. Вас теж чекало повернення додому.

— Понад усе мріяв обійняти доньку. Загалом, усе, що я роблю, – заради неї. Тільки власним прикладом можна показати, як іти вперед, не дивлячись ні на що. Дія завжди продуктивніша за співчуття.

(Фото 17)

— На цьому ваші змагання не закінчились?

— Нещодавно повернулися з Великобританії, 9 грудня там проходив чемпіонат British Rowing. У веслуванні в приміщенні я виборов золото. До речі, сюди нас запросили ще в Німеччині під враженням від виступу української збірної.

— Світу постійно треба нагадувати про нашу визвольну війну, а один зі способів – це здобуття перемоги на світових спортивних аренах.

— Це дійсно так. Ми маємо докласти всіх зусиль на всіх фронтах, аби скрізь майорів наш Державний Прапор і лунало «Ще не вмерла України ні слава, ні воля». Ми це зробимо! Ми ж незламні! Ми ж українці!

— Які у вас плани в мирному житті?

— Досить прості й банальні – відклеїти скотч із вікон (усміхається). І повернутись з родиною в Білопіль, бо наразі дружина з донькою проживають в обласному центрі. Я мрію, щоб діти не чули вибухів, не здригались вночі, не сиділи у вологих підвалах. Нехай буде покараний кожен, хто відібрав у них дитинство!

ВИСНОВКИ

Після розмови з Миколою я довго думала про силу волі та жагу до життя, про любов до Батьківщини, про відчуття відповідальності та про те, що хочу бути, хоча б маленькою, але частинкою Перемоги. Це те, що мене мотивує та допомагає жити далі у прикордонній зоні.

Війна змінила наші пріоритети, бажання й переконання. Звичне "Як ти?" перетворилося на величезний прояв любові та турботи. Хвилюєшся за себе, рідних та близьких, а ще й за тих, хто відстоює нашу свободу.

Війна змусила кожного з нас навчитись приймати швидкі рішення. Не завжди є час, щоб подумати. Так або ні, зараз або ніколи. Хтось поїхав із Маріуполя ще до того, як місто почали знищувати, інші прокинулись від звуків сирени і вчасно заховали дітей в укриття. Хтось давно думав про еміграцію і ось все вирішилось само собою. А чийсь чоловік 10 років працював будівельником у комфортному європейському місті, але повернувся, щоб захищати Україну. Більшість вже зробили свій швидкий, але такий важливий вибір.

Зібрані матеріали в ході дослідження підтверджують достовірність інформації про те, що Микола Заріцький є патріотом своєї країни, борцем за її незалежність, а його патріотизм – величний вияв нескінченної любові до рідного краю.

Війна змінила кожного по-своєму. Цінуймо те, що маємо! Наш незламний дух і козацький драйв – перемогти!!!

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Микола Заріцький «Хочеться проявити себе, показати результат і закрити юнацькі бажання»

<https://invictusgames.in.ua/mykola-zaritskyj-hochetsya-proyavyty-sebe-pokazaty-rezultat-i-zakryty-yunatski-bazhannya/>

2. Два «золота» і «два» срібла – ветеран ЗСУ з Сумщини Микола Заріцький розповів про свою участь в Іграх Нескорених

<https://suspilne.media/577643-dva-zolota-i-dva-sribla-veteran-zsu-z-sumsini-mikola-zarickij-rozpoviv-pro-svou-ucast-v-igrah-neskorenih/>

3. За три дні – чотири медалі на Всесвітніх Іграх Нескорених

<https://bilopillia.city/articles/311702/dva-dni-vsesvitnih-igor-neskorenih-i-dvi-medali-u-nashogo-zemlyaka-mikoli-zarickogo>

4. Миколі Заріцькому надали звання почесного громадянина Білопільської громади

<https://suspilne.media/575505-mikoli-zarickomu-nadali-zvanna-pocesnogo-gromadana-bilopilskoi-gromadi/>

ДОДАТКИ

Фото 1

Микола Заріцький – військовослужбовець
з міста Білопілля з позивним «Вир»

Фото 2

Сюжет про нашого героя на американському телеканалі CBS

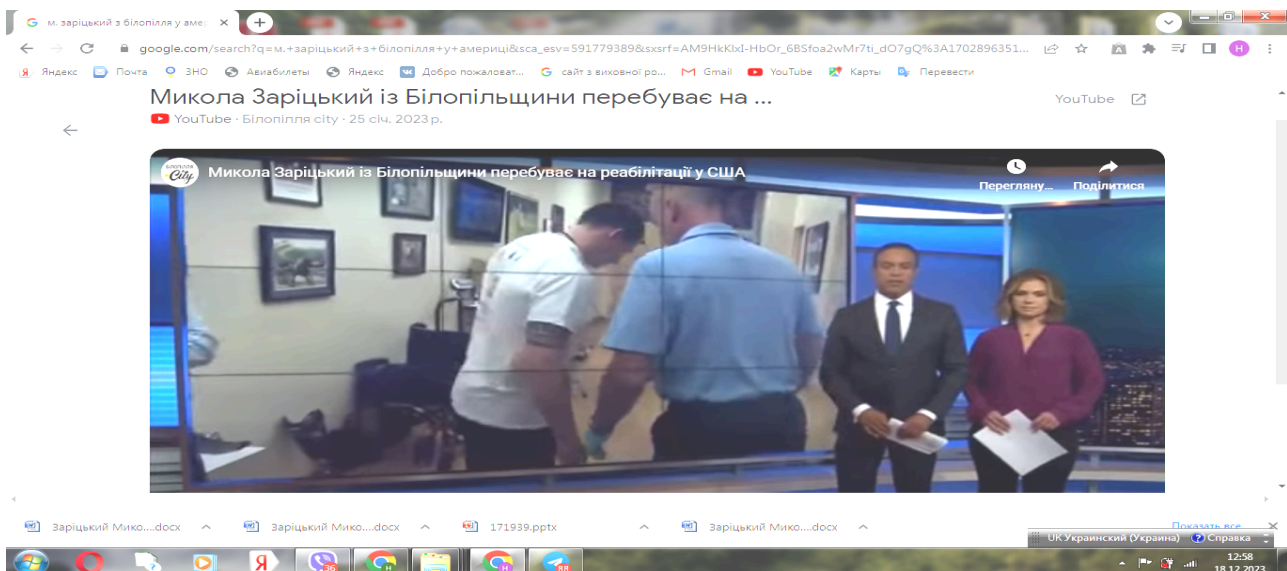

Фото 3

Безтурботне довоєнне життя

Фото 4

Одруження Миколи з Анастасією

Фото 5

Машина військового після обстрілу під Лисичанськом.
На новий транспорт для Миколи зібрали небайдужі земляки-білопільці

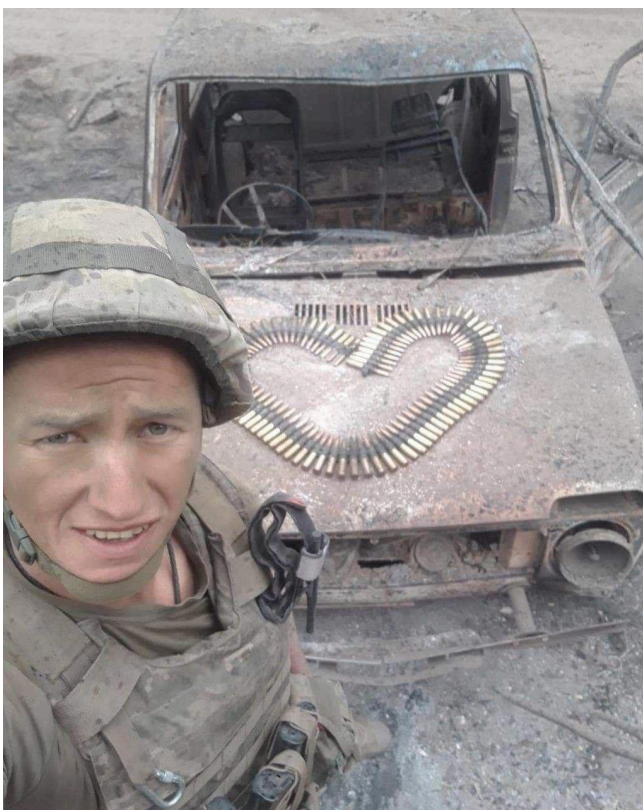

Фото 6

Сюжет телеканалу 1+1 про TikTok
з передової від Миколи Заріцького

Фото 7

Без кінцівки, але живий...

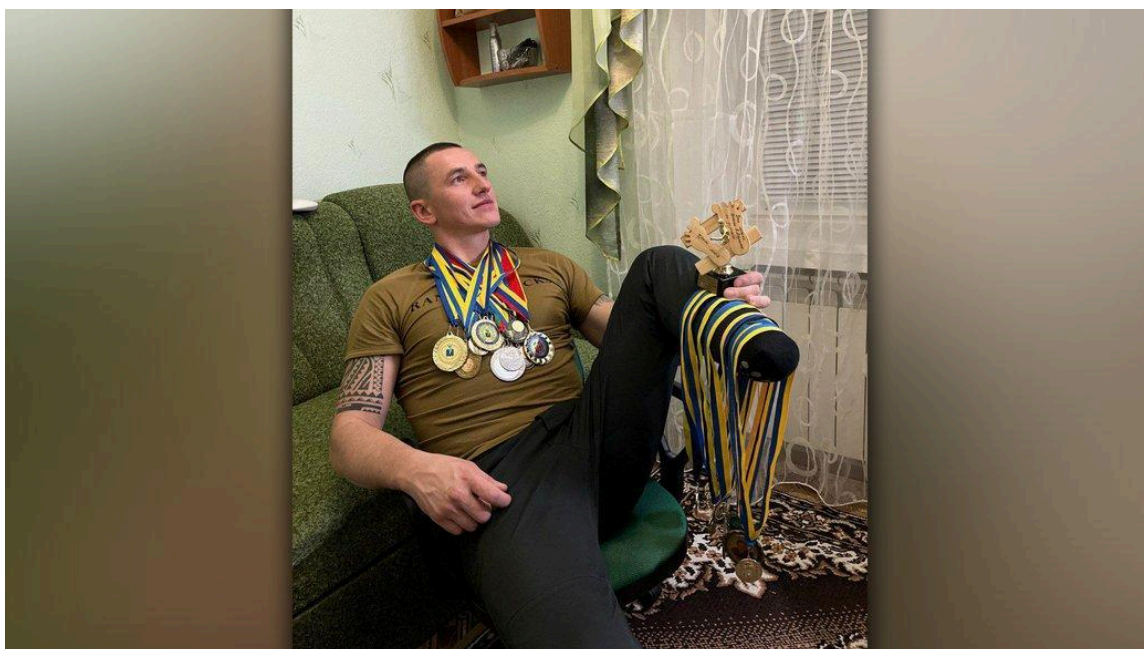

Фото 8

Реабілітація після встановлення протеза

Фото 9

Поранені бійці з волонтеркою ГО «Троє в каное» Оленою Детцель

Фото 10

Відгомін з минулого: на стадіоні імені Юрія Білонога в Білопідлі

Фото 11

Золота медаль на Іграх нескорених – 2023 в Дюссельдорфі
у змаганнях з веслування на тренажерах на витривалість

Фото 12

Срібна медаль у змаганнях у метанні диска (результат – 29,32 метра)

Фото 13

Микола Заріцький – почесний прапороносець збірної України
на Іграх нескорених – 2023 у Дюссельдорфі

Фото 14

У Німеччині на змаганнях нашого нескореного підтримували дружина Анастасія та тренер Білопільської ДЮСШ ім. Юрія Білоного Руслан Лазоркін

Фото 15

У метанні ядра Микола Заріцький отримав золоту нагороду (результат – 11,30 метра)

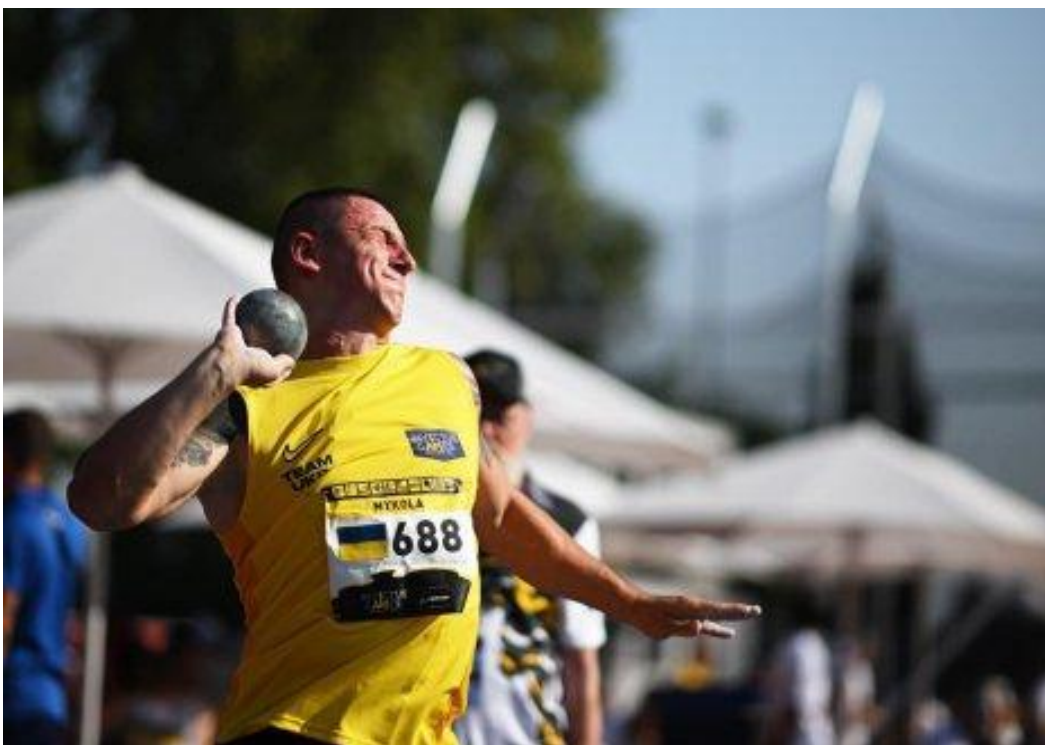

Фото 16

«Стрібло» у змаганнях зі спринту (результат 359 метрів)

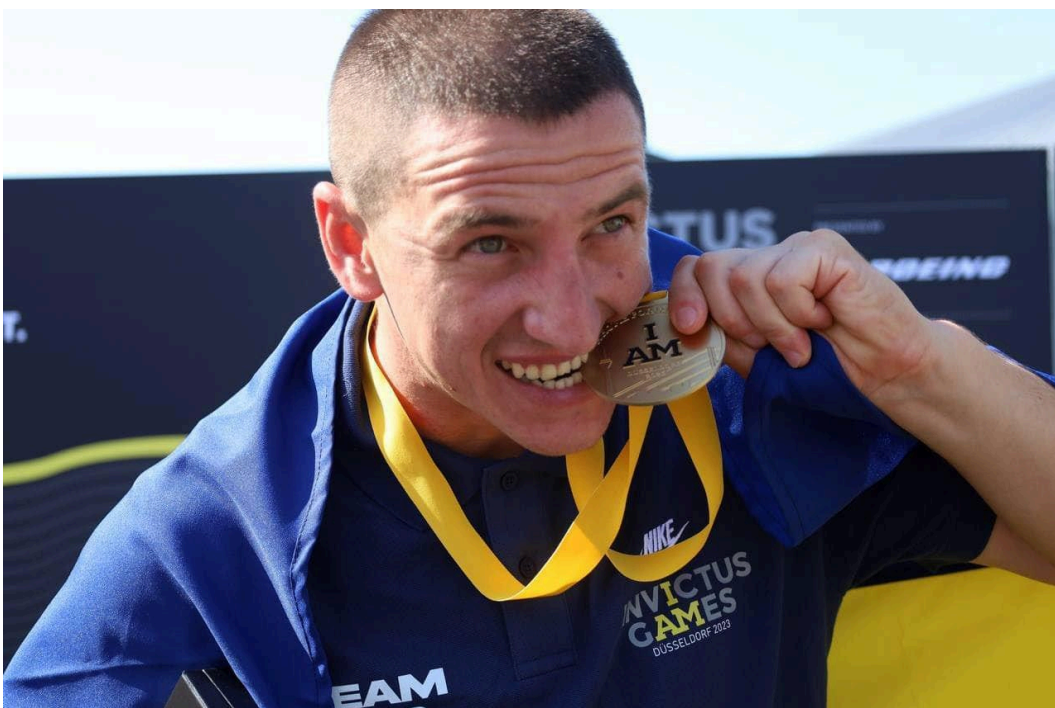

Фото 17

Микола Заріцький – приклад стійкості й незламності

для своєї родини

